

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobkyně: **S. H.**
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Jaromírem Škárrou
sídlem Milady Horákové 2047/23, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2024, č. j. KUJI 106825/2024, sp. zn. 121/2024 OPKŽÚ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 3. 12. 2024, č. j. KUJI 106825/2024, sp. zn. 121/2024 OPKŽÚ, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 21 404 Kč, a to k rukám advokáta žalobkyně Mgr. Ing. Jaromíra Škárý do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne

18. 9. 2024, č. j. MMJ/OŽÚ/221005/2024-AnD (dále též. „živnostenský úřad“). Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 61 odst. 3 písm. b) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), kterého se měla dopustit z nedbalosti tím, že v období minimálně od dubna roku 2010 do 27. 3. 2024 provozovala v provozovně na adrese třída Legionářů 2813/10, 586 01 Jihlava soustavně, samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku činnost spočívající v poskytování služeb v oblasti vedení lekcí cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu, které jsou předmětem živnosti ohlašovací vázané „*Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind*“, aniž by byla držitelkou příslušného živnostenského oprávnění. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena podle § 61 odst. 4 písm. d) živnostenského zákona pokuta ve výši 50 000 Kč a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobkyně v první řadě namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný, ani správní orgán prvního stupně nedostatečným způsobem zdůvodnili a také nesprávně posoudili otázku naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku. Zejména je toho názoru, že její jednání nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, když nebyl naplněn materiální znak přestupku, a to jeho společenská škodlivost. Fakticky totiž nebyl porušen, ani ohrožen žádný právem chráněný zájem společnosti, resp. z jednání žalobkyně nelze takový závěr učinit. Tomuto závěru jednak svědčí prostá skutečnost (tato je nesporná), že žalobkyně po celou dobu rozhodného období disponovala potřebnou odbornou způsobilostí vyžadovanou zákonem pro provozování živnosti vázané („*Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind*“). Jednak skutečnost, že ihned v návaznosti na prováděnou kontrolu dne 27. 3. 2024 ohlásila živnost vázanou, přičemž zápis byl příslušným živnostenským úřadem proveden bez výhrad. V této souvislosti žalobkyně namítá, že po celou dobu provozování této činnosti žila v dobré víře, že provozovanou živnost řádně ohlásila, a to v návaznosti na doporučení, po poradě a projednání s příslušnou úřední osobou, které byl předložen současně listinný podkladový materiál (osvědčení o způsobilosti, aj. dokumentace).
4. Žalobkyně v návaznosti na to namítá, že jí je přičítána k tíži délka trvání protiprávní činnosti („minimálně od dubna roku 2010 do 27. 3. 2024“), přestože jiné kontrolní orgány za celou dobu nekonstatovaly žádné její pochybení.
5. Pokud by krajský soud přesto dospěl k opačnému závěru o odpovědnosti žalobkyně za přestupek kladený jí za vinu, je žalobkyně přesvědčena, že mělo být upuštěno od uložení trestu ve smyslu § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, příp. jí měla být uložena jen symbolická pokuta v podobě napomenutí, nikoliv v takové výši, která představuje ekvivalent několikaměsíčního výdělků. Žalobce je přesvědčen, že při stanovení výše pokuty měli

žalovaný a správní orgán prvního stupně vzít v potaz polehčující skutkové okolnosti případu popsané výše. Vedle toho měli přihlédnout ještě k dalším rozhodným skutečnostem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobkyně v žalobě přdestřela v podstatě totožnou argumentaci jako v podaném odvolání, přičemž žalovaný má za to, že se s ní v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. K jednotlivým žalobním námitkám proto opakuje argumentaci přdestřenou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které považuje za věcně správné a zákonné.
7. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své žalobní argumentaci a odmítá tvrzení žalovaného ohledně účelovosti některých jejích tvrzení (zejména co do existence dobré víry).

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Jak již bylo rekapitulováno, žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona, dle něhož se *„fyzická osoba dopustí přestupku dále tím, že provozuje činnost, která je ... b) předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, aniž by pro tuto živnost měla živnostenské oprávnění.“*
10. Uvedeného přestupku se měla dopustit z nedbalosti tím, že v období minimálně od dubna roku 2010 do 27. 3. 2024 provozovala v provozovně na adrese třída Legionářů 2813/10, 586 01 Jihlava soustavně, samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku činnost spočívající v poskytování služeb v oblasti vedení lekcí cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu, které jsou předmětem živnosti ohlašovací vázané *„Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind“*, aniž by byla držitelkou příslušného živnostenského oprávnění.
11. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že dne 31. 1. 2024 zahájil živnostenský úřad v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), kontrolu žalobkyně v provozovně na adrese třída Legionářů 2813/10, 586 01 Jihlava. Živnostenský úřad zjistil, že tato provozovna je určena pro komerční hodiny cvičení a kurzy cvičení. Žalobkyně kontrolnímu orgánu sdělila, že v předmětné provozovně vede lekce cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu. Dále uvedla, že tyto prostory podnají na hodiny tělocviku nebo jiným lektorům za účelem pořádání kurzů nebo školení. Nahlédnutím do živnostenského rejstříku živnostenský úřad zjistil, že je žalobkyně držitelkou živnostenského oprávnění k provozování živnosti ohlašovací volné s předmětem podnikání *„Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“* (dále jen „živnost volná“) s datem vzniku živnostenského oprávnění 17. 2. 2003. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně oznámila zahájení provozování živnosti volné v provozovně na adrese třída Legionářů 2813/10, 586 01 Jihlava ke dni 6. 9. 2010. Ke kontrole předložila žalobkyně Osvědčení o rekvalifikaci č. 11/2008 vydané Českým svazem aerobiku, Ohradské nám. 1628/7a, Praha 5 - Stodůlky dne 3. 6. 2008, které obdržela po absolvování vzdělávacího programu *„Instruktor Body a Mind“* (dále jen

„Osvědčení o rekvalifikaci“). Dne 21. 3. 2024 obdržel živnostenský úřad od MŠMT sdělení, že *„dne 13. 11. 2007 byla pod č.j.: 26 058/2007-50 udělena akreditace Českému svazu aerobiku, Ohradské nám. 1628/7a, Praha 5 – Stodůlky pro pracovní činnost: Instruktor Body a Mind. Obsahem akreditovaného vzdělávacího programu jsou učební osnovy, které Vám zasíláme v příloze. Úspěšní absolventi těchto vzdělávacích programů tedy mohou vykonávat činnosti, které souvisí s obsahem učebních osnov.“* Na základě předloženého Osvědčení o rekvalifikaci a sdělení MŠMT živnostenský úřad posoudil, že žalobkyně poskytuje služby v souladu s rozsahem činností instruktora Body a Mind. V rámci kontroly žalobkyně předložila požadované účetní doklady, ze kterých byl zjištěn přesah z živnosti volné do živnosti ohlašovací vázané *„Poskytování tělovýchovných a sportovních služby v oblasti Body a Mind“* (dále jen „živnost vázaná“). Živnost vázanou ohlásila na živnostenském úřadu dne 27. 3. 2024.

12. Mezi účastníky řízení nejsou rekapitulovaná skutková zjištění předmětem sporu; tím je až právní kvalifikace uvedeného jednání jako přestupku dle podle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona. Žalobkyně setrvale namítá, že její jednání nenaplnilo skutkovou podstatu předmětného přestupku, jelikož nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku, tj. její jednání postrádá společenskou škodlivost. Živnostenský úřad i žalovaný mají za to, že se o přestupek jedná a že zcela jednoznačně vyplývá společenská škodlivost skutku zejména z délky doby, po kterou žalobkyně vykonávala popsanou činnost bez příslušného živnostenského oprávnění. Žalovaný k tomu dodává, že materiální znak přestupku je úzce spjat se znakem formálním a vyjadřuje společenskou škodlivost přestupku. Naplnění znaků skutkové podstaty přestupku neoprávněného podnikání tak bude v zásadě vždy značně společensky škodlivé. Pokud by zákonodárce nepovažoval za společensky škodlivé podnikání bez příslušného živnostenského oprávnění, nemusel by vůbec podnikání tímto způsobem regulovat. V případě přestupku neoprávněného podnikání se jedná o nejzávažnější porušení živnostenského zákona, protože útočí na samu jeho podstatu.
13. Krajský soud v obecné míře nikterak nezpochybňuje závěry správních orgánů ohledně naplnění formálních znaků předmětného přestupku neoprávněného podnikání dle § 61 odst. 3 písm. b) živnostenského zákona ze strany žalobkyně. Stejně tak nemá krajský soud důvod zpochybňovat obecné závěry správních orgánů o společenské škodlivosti neoprávněného podnikání i potřebě jej přísně regulovat. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud, *„provozování živností je podle živnostenského zákona podnikáním, které je vázáno na přesně vymezená pravidla. Živnost je činností samostatnou, soustavnou, vykonávanou vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku, a to v souladu s dalšími podmínkami vymezenými živnostenským zákonem. K tomu, aby podnikatel mohl provozovat některou ze živností, musí k jejímu provozování disponovat příslušným živnostenským oprávněním. Absence živnostenského oprávnění při provozování činnosti, která je živností, má charakter neoprávněného podnikání. Neoprávněným podnikáním je takový postup i v případě, že podnikatel sice disponuje živnostenským oprávněním, ale nikoliv takovým, které by bylo způsobilé pokrýt předmět skutečně provozované činnosti s povahou živnosti.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2003, č. j. 7 A 87/2002-29, či ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 As 20/2008-58).
14. O potřebě regulovat podnikání v tržním hospodářském prostředí regulace, kterou je v obecném zájmu sledováno nastavení pravidel vymezujících základní rámec pro jejich realizaci tak, aby daných cílů bylo dosahováno společensky akceptovatelnými způsoby a aby hospodářské aktivity vyžadující určitou specifickou kvalifikaci vyvíjely pouze subjekty,

kteřé pro to mají předpoklady a skýtají záruku dodržování veškerých společensky důležitých norem a požadavků, včetně hygienických norem a požadavků na bezpečnost práce a ochranu spotřebitelů, svědčí i skutečnost, že neoprávněné podnikání je sankcionováno i v rovině trestněprávní, a to prostřednictvím trestného činu podle § 251 trestního zákoníku. Objektem trestného činu neoprávněného podnikání je zájem na řádném výkonu podnikání, zejména na zajištění kvalifikovaného a odborného výkonu činností, na ochraně spotřebitele, veřejného zájmu (zajištění bezpečnosti práce, hygienických norem, životního prostředí) a dalších společenských požadavků. (srov. Ščerba, F. a kol., *Trestní zákoník: komentář*, 3. vyd. Praha: C.H. Beck 2025, § 251).

15. Krajský soud se nicméně v kontextu skutkových okolností nyní projednávaného případu nemůže ztotožnit s paušalizujícím závěrem žalovaného, resp. živnostenského úřadu, že naplnění znaků skutkové podstaty přestupku neoprávněného podnikání bude v zásadě vždy značně společensky škodlivé.
16. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že společenská škodlivost je skutečně často dovozována ze samotné skutkové podstaty přestupku, a to s odkazem na skutečnost, že v opačném případě by ji zákonodárce nepostihoval. Tak ostatně argumentuje i žalovaný, když uvádí, že pokud by zákonodárce nepovažoval za společensky škodlivé podnikání bez příslušného živnostenského oprávnění, nemusel by vůbec podnikání tímto způsobem regulovat. V kontextu ustálené judikatury však bude rozhodující, zda je v individuálním případě dána společenská škodlivost v takové míře, aby to odůvodňovalo uplatnění mechanismu správního trestání. Jak totiž vyplývá z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, společenská škodlivost je sice zásadně dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku (deliktu), přesto však nelze ponechat posouzení materiální stránky přestupku (deliktu) zcela stranou, resp. její naplnění *a priori* presumovat bez dalšího. Kupříkladu již v rozsudku ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v zásadě platí, že materiální stránka přestupku je dána již naplněním jeho skutkové podstaty. Je-li z okolností případu jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), se správní orgán musí zabývat intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti i v odůvodnění. Správní orgány jsou proto povinny konkrétní společenskou nebezpečnost přestupku zkoumat, avšak není zpravidla nutno, aby se jí výslovně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí.“
17. V rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 23/2018-29 Nejvyšší správní soud opětovně poukázal na skutečnost, že „společenská škodlivost je často dovozována ze samotné skutkové podstaty přestupku“, přičemž „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech zároveň i materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti chráněný zákonem.“ Současně však zdůraznil, že „z uvedeného nicméně nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku.“ Obdobně v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 8 As 219/2017-66, Nejvyšší správní soud dovodil, že „společenská škodlivost je zásadně dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu a materiální stránkou správního deliktu se má smysl blíže zabývat toliko v hraničních případech, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty deliktu, přidruží takové další významné

okolnosti, které vylučují, aby byl jednáním pachatele porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.“

18. Dle krajského soudu se v případě žalobkyně jedná právě o zmíněný hraniční případ, jelikož tu jsou dány další významné okolnosti, které vylučují, aby byl jednáním žalobkyně porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
19. Živnostenský úřad i žalovaný společenskou škodlivost přestupku spatřovali primárně v délce trvání protiprávního jednání žalobkyně, která provozovala činnost spočívající v poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind bez příslušného živnostenského oprávnění minimálně od dubna roku 2010 do 27. 3. 2024. Dále společenskou škodlivost spatřují v tom, že žalobkyně neměla veden předmět podnikání vázané živnosti „*Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind*“ v žádné evidenci např. v živnostenském rejstříku, oproti ostatním podnikatelům, kteří povinnost ohlášení živnosti vůči živnostenskému úřadu řádně splnili. V návaznosti na to žalovaný konstatoval, že žalobkyně si tím „*usnadnila přístup na podnikatelský trh a získala tak ve srovnání s ostatními řádně zaevidovanými podnikatelskými subjekty nezanedbatelnou výhodu i přesto, že disponovala Osvědčením o rekvalifikaci pro činnost Instruktor Body a Mind*“.
20. S tímto hodnocením se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť představují toliko paušalizující obecné tvrzení bez zohlednění konkrétních skutkových okolností nyní projednávaného případu žalobkyně, leckdy postrádající i racionální základ. Závěry správních orgánů dle krajského soudu spíše dopadají na krystalicky čisté případy neoprávněného podnikání, kdy podnikatel úmyslně obchází podmínky stanovené živnostenským zákonem (viz citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 87/2002-29 a č. j. 7 As 20/2008-58).
21. Jak ovšem živnostenský úřad v nyní projednávaném případě opakovaně zdůraznil, žalobkyně je ode dne 3. 6. 2008 držitelkou Osvědčení o rekvalifikaci, které získají úspěšní absolventi akreditovaného vzdělávacího programu a které je opravňuje k výkonu pracovní činnosti: Instruktor Body a Mind. Krajský soud nezpochybňuje závěr živnostenského úřadu, že výše vyjmenované činnosti spadají dle nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů, do obsahové náplně živnosti vázané „*Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti...*“, která zní následovně: „*Výuka dovedností příslušného sportovního odvětví a s tím spojené organizování sportovní činnosti pro jednotlivce a skupiny, včetně půjčování sportovního nářadí, náčiní a technických sportovních prostředků. Vedení veřejných tělovýchovných a sportovních škol.*“ Stejně tak krajský soud nerozporuje závěr živnostenského úřadu, že pouhé vlastnictví Osvědčení o rekvalifikaci pro pracovní činnost Body a Mind neopravňuje žalobkyni k vykonávání této činnosti živnostenským způsobem, a to s ohledem na ohlašovací povinnost fyzických osob ve smyslu § 17 odst. 3 ve spojení s § 45 živnostenského zákona. Na straně druhé je ovšem krajský soud toho názoru, že správní orgány nikterak nevzaly do úvahy tu skutečnost, že žalobkyně od samého počátku disponovala odbornou způsobilostí pro Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind a vedení lekcí cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu, tedy splňovala zákonné požadavky pro vykonávání předmětné vázané živnosti ve smyslu § 7 odst. 6 živnostenského zákona (shodný názor zastává i žalovaný - viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Tímto se dle krajského soudu jednání žalobkyně odlišuje od případů neoprávněně podnikajících subjektů, které provozují (vázané) živnosti, aniž by splňovaly požadavky odborné způsobilosti, které jsou stanoveny v příloze

živnostenského zákona nebo precizovány v příslušných právních předpisech regulující výkon činnosti v daném odvětví. Zjednodušeně řečeno, ze strany žalobkyně nedošlo k úmyslnému obcházení živnostenského zákona (výkon živnosti, k němuž nedisponuje odbornou způsobilostí), neboť pochybení žalobkyně, kvalifikované jako společensky škodlivé neoprávněné podnikání, ve skutečnosti spočívalo v provozování vázané živnosti, k jejímuž výkonu od samého počátku disponovala odbornou způsobilostí, nicméně ji řádně neohlásila.

22. Ze strany žalobkyně tudíž nedošlo ani k (úmyslnému) opomenutí změnu provozované činnosti ohlásit živnostenskému úřadu. Jak totiž vyplývá ze spisového materiálu, žalobkyně prokazatelně navštívila příslušný živnostenský úřad, a to hned dvakrát. Dne 23. 12. 2008 byla živnostenským úřadem ve vztahu k žalobkyni provedena změna v ohlášení živnosti volně spočívající v upřesnění a doplnění oborů činnosti („*Návrhářská, designérská, aranžérská činnost a modeling*“, „*Fotografické služby*“, „*Provozování cestovní agentury a průvodcovská činnost v oblasti cestovního ruchu*“, „*Mimoškolní výchova a vzdělávání, pořádání kurzů, školení, včetně lektorské činnosti*“, „*Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti*“, „*Výroba, obchod a služby jinde nezařazené*“). Dne 1. 12. 2010 pak žalobkyně učinila oznámení o zahájení provozování živnosti v provozovně (pro obor činnosti „*Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti*“), které živnostenský úřad přijal a zpracoval. Přesto k řádnému ohlášení živnosti vázané „*Poskytování tělovýchovných a sportovních služeb v oblasti Body a Mind*“ nedošlo.
23. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítá pochybení ze strany živnostenského úřadu v daném období, krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že se jedná jen o pouhé ničím nepodložené a hlavně neprokázané tvrzení. Ze spisového materiálu (konkrétně ze sběrných archů k čj. ZUJI/4599/2008/HN a k čj. ZUJI/7026/2010/HN) nevyplývá, že by žalobkyně živnostenskému úřadu doložila kopii Osvědčení o rekvalifikaci a další podklady, na jejichž základě by mohlo dojít k řádnému ohlášení živnosti vázané. V tomto směru ovšem krajský soud odmítá hodnocení žalovaného, že z jejího jednání „*nevyplývá, že by odvolatelka hodlala ohlásit živnost vázanou s předmětem podnikání.*“ V takovém případě totiž návštěvy živnostenského úřadu ze strany žalobkyně, která již v té době disponovala Osvědčením o rekvalifikaci a která tedy v souladu s ní hodlala fakticky poskytovat tělovýchovné a sportovní služby v oblasti Body a Mind a vést lekce cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu vykonávat příslušnou, postrádají jakýkoliv racionální smysl. Uvedenému hodnocení žalovaného by spíše odpovídala absence jakékoliv aktivity ze strany žalobkyně vůči živnostenskému úřadu, nikoliv opětovné návštěvy s cílem změny v ohlášení živnosti, resp. oznámení o zahájení provozování živnosti. Zjednodušeně řečeno, pokud podnikající fyzická osoba disponuje odbornou způsobilostí, jež jí umožňuje rozšířit předmět své činnosti, nejeví se být příliš racionálním při oznámení o zahájení provozování takové živnosti tuto odbornou způsobilost před živnostenským úřadem od samého počátku zatajovat, jak naznačuje ve vztahu k žalobkyni žalovaný.
24. Krajský soud tak má za to, že pochybení žalobkyně v nikoliv řádném ohlášení vázané živnosti s daným předmětem podnikání, k němuž žalobkyně disponovala odbornou způsobilostí. Jak koneckonců konstatoval i žalovaný, pokud by žalobkyně uvedla, že hodlá vykonávat činnosti spadající do živnosti vázané a předložila živnostenskému úřadu doklad odborné způsobilosti dle přílohy č. 2 k živnostenskému zákonu, tedy předmětné Osvědčení o rekvalifikaci, živnostenský úřad by neměl důvod k odmítnutí ohlášení živnosti vázané.

25. Z navazujícího chování žalobkyně pak vyplývá, že její pochybení spočívalo i v tom, že řádné splnění své ohlašovací povinnosti dle živnostenského zákona po opakovaných návštěvách živnostenského úřadu následně nepodrobila kontrole. Do doby zahájení kontroly dne 31. 1. 2024 ze strany živnostenského úřadu se tak mylně domnívala, že danou činnost provozuje v souladu s živnostenským oprávněním a dle podmínek stanovených živnostenským zákonem. Žalobkyni dle krajského soudu nelze v žádném případě vytýkat, že si svého omylu musela být vědoma, neboť se jedná o „zkušenou podnikatelku“, jak činí žalovaný. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že ani samotný živnostenský úřad si nebyl jistý výčtem činností spadajících pod rozsah živnosti žalobkyně: *„Vzhledem k tomu, že živnostenský úřad nebyl schopen odborně posoudit, zda lekce cvičení jógy, pole fitness a cvičení pro těhotné a po porodu může odvolatelka vykonávat na základě předloženého Osvědčení o rekvalifikaci, požádal proto Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) o stanovisko v této věci.“* (str. 2 napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu se krajský soud neztotožňuje se správními orgány pokud jde o hodnocení aspektu společenské škodlivosti předmětného přestupku v podobě dlouhodobosti protiprávního jednání žalobkyně.
26. Racionalitu pak krajský soud nenachází ani v úvaze správních orgánů, pokud společenskou škodlivost u předmětného přestupku dovozují z toho, že žalobkyně si svým protiprávním jednáním *„usnadnila přístup na podnikatelský trh a získala tak ve srovnání s ostatními řádně zaevidovanými podnikatelskými subjekty nezanedbatelnou výhodu i přesto, že disponovala Osvědčením o rekvalifikaci pro činnost Instruktorka Body a Mind“*. Takové hodnocení dle krajského soudu nekoresponduje se skutkovými zjištěními. Předně žalobkyně se měla předmětného přestupku dopustit *„z nedbalosti“*, zatímco hodnocení žalovaného evokuje vědomé, účelové jednání (usnadnit si přístup). Nadto sám žalovaný poukazuje na odbornou způsobilost žalobkyně (Osvědčení o rekvalifikaci), k jejímuž získání musela absolvovat akreditovaný vzdělávací program a vynaložit finanční prostředky spojené s jeho absolvováním. V tomto ohledu tedy krajský soud nechápe, v čem konkrétně měla mít žalobkyně usnadněný přístup na podnikatelský trh či získat výhodu oproti zaevidovaným subjektům. Hodnocení správních orgánů tak spíše svědčí o paušalizujících závěrech, které jsou relevantní spíše pro hodnocení protiprávních jednání subjektů, vykonávajících činnosti, k nimž je vyžadována odborná způsobilost, kterou ovšem nedisponují.
27. Ve světle uvedených závěrů má krajský soud za to, že v případě žalobkyně byly dány významné okolnosti, které vylučují, aby byl jejím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Pokud se v případě předmětného přestupku jedná primárně o zájem na řádném výkonu podnikání, zejména na zajištění kvalifikovaného a odborného výkonu činností, žalobkyně v průběhu inkriminovaného období disponovala zákonem předvídanou odbornou způsobilostí vykonávat danou činnost. Z toho důvodu nelze v jejím jednání spatřovat ani ohrožení samotného spotřebitele (jejích klientů), neboť jim byly poskytovány služby odborně způsobilou osobou. V neposlední řadě krajský soud konstatuje, že v jednání žalobkyně nebylo shledáno ani ohrožení jiného veřejného zájmu (zajištění bezpečnosti práce, hygienických norem, daňových předpisů atp.). Veřejný zájem v podobě řádného výkonu podnikání tak byl ze strany žalobkyně porušen v jeho pouze toliko v nikoliv řádném ohlášení změny rozsahu živnosti, nadto z nedbalosti, nikoliv v přímém úmyslu obcházet zákon a dosáhnout výhody oproti jiným podnikatelským subjektům.

28. Krajský soud tak uzavírá, že dle skutkových zjištění nyní projednávaného případu nelze dospět k závěru, že v případě žalobkyně byla naplněna společenská škodlivost předmětného přestupku, přičemž správní orgány se otázkou naplnění materiální stránky předmětného přestupku dostatečně nezabývaly, neboť ji presumovaly, považovaly za danou a nezpochybnitelnou.
29. Krajský soud se s ohledem na to již nezabýval dalšími žalobními námitkami, zejména namítanou nepřiměřeností uložené pokuty, resp. požadavkem na její moderaci.

V. Závěr a náklady řízení

30. Na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jejího zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (ve znění účinném od 1. 1. 2025, pokud jde o úkony učiněné po tomto datu účinnosti). V daném případě se jednalo o úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) ve výši 3 x 4 620 Kč (dle nové úpravy, neboť úkony byly činěny po 1. 1. 2025) a 3 režijní paušály ve výši 450 Kč, tedy celkem 15 210 Kč. Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 3 194 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
33. Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 21 404 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. března 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu